DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 12 maj 2011 *

I mål C-410/09,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Sąd Najwyższy (Polen) genom beslut av den 28 oktober 2009, som inkom till domstolen samma dag, i målet

Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

mot

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej,

ytterligare deltagare i rättegången:

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, meddelar

* Rättegångsspråk: polska.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.N. Cunha Rodrigues samt domarna A. Arabadjiev, A. Rosas, A. Ó Caoimh och P. Lindh (referent),

generaladvokat: P. Cruz Villalón,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 30 november 2010,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o., genom M. Korcz och S. Dudzik, radcy prawni,

— Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, genom M. Kołtoński och D. Pawłowska, radcy prawni,

— Polens regering, genom M. Szpunar, i egenskap av ombud,

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

— Irland, genom D. O'Hagan, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom G. Braun och K. Mojzesowicz, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 58 i Akt om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen (EUT L 236, 2003, s. 33) (nedan kallad 2003 års anslutningsakt).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. (nedan kallat PTC) och Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (chefen för byrån för elektroniska kommunikationer) (nedan kallad Prezes) angående vissa regleringsskyldigheter som den senare ålagt den förre.

Tillämpliga bestämmelser

2003 års anslutningsakt

3 Artikel 2 i 2003 års anslutningsakt har följande lydelse:

”Från och med dagen för anslutningen skall bestämmelserna i de grundläggande fördragen och i rättsakter som har antagits av institutionerna och Europeiska centralbanken före anslutningen vara bindande för de nya medlemsstaterna och skall tillämpas i dessa på de villkor som anges i de fördragen och i denna anslutningsakt.”

4 Artikel 58 i 2003 års anslutningsakt har följande lydelse:

”Texter på estniska, lettiska, litauiska, maltesiska, polska, slovakiska, slovenska, tjeckiska och ungerska till de rättsakter som institutionerna och Europeiska centralbanken har antagit före anslutningen och som upprättats av rådet, kommissionen eller Europeiska centralbanken skall vara giltiga från och med dagen för anslutningen på samma villkor som texterna på de nuvarande elva språken. De skall offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*, om texterna på de nuvarande språken har offentliggjorts där.”

Förordning nr 1

5 Enligt artikel 1 i rådets förordning nr 1 av den 15 april 1958 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT 1958, 17, s. 385; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 14), i dess lydelse enligt 2003 års anslutningsakt, är följande språk officiella språk för unionen:

”danska, engelska, estniska, finska, franska, grekiska, italienska, lettiska, litauiska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, slovakiska, slovenska, spanska, svenska, tjeckiska, tyska och ungerska”.

6 I artikel 4 i denna förordning föreskrivs följande:

”Förordningar och andra texter av allmän räckvidd skall avfattas på de tjugo officiella språken.”

7 Artikel 5 i förordningen har följande lydelse:

”*Europeiska unionens officiella tidning* skall ges ut på de tjugo officiella språken.”

8 I artikel 8 i samma förordning anges följande:

”Om en medlemsstat har fler än ett officiellt språk, skall på denna stats begäran språkanvändningen bestämmas av de allmänna regler som följer av den statens lagstiftning.”

Direktiv 2002/21/EG

9 Artikel 1.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) (EGT L 108, s. 33), har följande lydelse:

”Genom detta direktiv inrättas ett harmoniserat regelverk för elektroniska kommunikationstjänster, elektroniska kommunikationsnät, tillhörande faciliteter och tillhörande tjänster. I detta direktiv fastställs uppgifter för nationella regleringsmyndigheter och inrättas en rad förfaranden som syftar till att åstadkomma en harmoniserad tillämpning av regelverket inom hela [unionen].”

10 Artikel 15.1–15.3 i direktiv 2002/21, som avser förfarandet för marknadsdefinition, har följande lydelse:

”1. Efter offentligt samråd och samråd med de nationella regleringsmyndigheterna skall kommissionen anta en rekommendation om relevanta produkt- och tjänstemarknader... (nedan kallad ’rekommendationen’). I rekommendationen skall det i enlighet med bilaga I till detta direktiv fastställas vilka produkt- och tjänstemarknader inom sektorn för elektronisk kommunikation som har sådana särdrag att det kan vara motiverat att införa regleringsskyldigheter enligt särdirektiven, utan att det påverkar marknader som i vissa fall kan finnas angivna i konkurrenslagstiftningen. Kommissionen skall definiera marknaderna i enlighet med konkurrenslagstiftningens principer.

Kommissionen skall regelbundet se över rekommendationen.

2. Kommissionen skall senast vid den tidpunkt då detta direktiv träder i kraft offentliggöra riktlinjer för marknadsanalys och bedömning av ett företags betydande inflytande på marknaden (nedan kallade 'riktlinjerna'), vilka skall överensstämma med principerna i konkurrenslagstiftningen.

3. De nationella regleringsmyndigheterna skall i största möjliga utsträckning beakta rekommendationen och riktlinjerna vid definitionen av de med hänsyn till nationella förhållanden relevanta marknaderna, särskilt geografiska marknader inom sitt territorium, i överensstämmelse med konkurrenslagstiftningens principer. De nationella regleringsmyndigheterna skall följa förfarandena i artiklarna 6 och 7, innan de definierar marknader som skiljer sig från dem som framgår av rekommendationen."

11 Artikel 16 i direktiv 2002/21, med rubriken "Förfarande för marknadsanalys", har följande lydelse i punkterna 1–5:

"1. Så snart som möjligt efter det att rekommendationen har antagits eller uppdaterats skall de nationella regleringsmyndigheterna analysera de relevanta marknaderna och därvid i största möjliga utsträckning beakta riktlinjerna. Medlemsstaterna skall säkerställa att denna analys, när så är lämpligt, genomförs i samarbete med de nationella konkurrensmyndigheterna.

2. I de fall då det enligt artiklarna 16, 17, 18 eller 19 i direktiv 2002/22/EG (direktiv om samhällsomfattande tjänster) eller artiklarna 7 eller 8 i direktiv 2002/19/EG (tillträdesdirektiv) krävs att den nationella regleringsmyndigheten skall avgöra huruvida skyldigheter för företag skall införas, behållas, ändras eller upphävas, skall den nationella regleringsmyndigheten på grundval av sin marknadsanalys enligt

punkt 1 i den här artikeln avgöra huruvida det råder effektiv konkurrens på en relevant marknad.

3. I de fall då en nationell regleringsmyndighet kommer fram till slutsatsen att det råder effektiv konkurrens på marknaden, skall den inte införa eller bibehålla någon av de specifika regleringsskyldigheter som avses i punkt 2. I de fall då sektorspecifika regleringsskyldigheter redan existerar, skall den upphäva sådana skyldigheter som ålagts företag inom den relevanta marknaden. En skälig uppsägningstid skall iakttas gentemot de parter som berörs av ett sådant upphävande av skyldigheter.

4. Om en nationell regleringsmyndighet avgör att det inte råder effektiv konkurrens på en relevant marknad, skall den identifiera företag med betydande inflytande på den marknaden i enlighet med artikel 14 och ålägga dessa företag de lämpliga specifika regleringsskyldigheter som avses i punkt 2 i den här artikeln eller bibehålla eller ändra sådana skyldigheter om de redan existerar.

5. För de gränsöverskridande marknader som skall fastställas i det beslut som avses i artikel 15.4 skall de berörda nationella regleringsmyndigheterna gemensamt genomföra marknadsanalysen med största möjliga beaktande av riktlinjerna samt gemensamt besluta om huruvida de regleringsskyldigheter som anges i punkt 2 i den här artikeln skall införas, behållas, ändras eller upphävas.”

12 Med tillämpning av artikel 15.2 i direktiv 2002/21 antog kommissionen riktlinjer för marknadsanalyser och bedömning av betydande marknadsinflytande i enlighet med gemenskapens regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (EGT C 165, 2002, s. 6) (nedan kallade 2002 års riktlinjer).

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

13 PTC är en av de största teleoperatörerna i Polen.

14 Den 17 juli 2006 fann Prezes att PTC hade ett väsentligt inflytande på marknaden för samtalsterminering och fattade beslut om att ålägga detta bolag vissa regleringsskyldigheter.

15 PTC:s överklagande av Prezes beslut ogillades i såväl första instans som överklagandeinstans. Inom ramen för sitt överklagande vid den hänskjutande domstolen gjorde PTC gällande att 2002 års riktlinjer, på grundval av vilka ovannämnda beslut hade fattats, inte kunde göras gällande mot företaget, eftersom de inte hade offentliggjorts på polska i *Europeiska unionens officiella tidning*.

16 Sąd Najwyższy hyser tvivel om vilka konsekvenser som ska dras av detta uteblivna offentliggörande.

17 Den hänskjutande domstolen erinrade om att domstolen slagit fast att artikel 58 i 2003 års anslutningsakt utgör hinder för att mot enskilda i en medlemsstat göra gällande skyldigheter enligt en gemenskapsrättsakt som inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på en ny medlemsstats språk, trots att detta är ett av Europeiska unionens officiella språk, även om dessa personer skulle ha kunnat ta del av rättsakten på annat sätt (dom av den 11 december 2007 i mål C-161/06, Skoma-Lux, REG 2007, s. I-10841, punkterna 57–59, och av den 4 juni 2009 i mål C-560/07, Balbiino, REG 2009, s. I-4447, punkt 30).

18 Mot bakgrund av denna praxis finner den hänskjutande domstolen att polska företag inom telekommunikation missgynnas i förhållande till företag i andra medlemsstater än Republiken Polen, som kan ta del av riktlinjerna på det officiella språket i dessa medlemsstater.

19 Den hänskjutande domstolen har ställt sig frågande till om uttrycket ”skyldigheter enligt en gemenskapsrättsakt” i punkt 51 i domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux endast avser förordningar och beslut som i sig medför skyldigheter för enskilda, eller om uttrycket också omfattar andra rättsakter från unionens institutioner som påverkar de enskildas rättigheter och skyldigheter, vilka regleras i de nationella rättsakterna om införlivande av gemenskapsrättsliga riktlinjer. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende påpekat att EU-domstolen i sin dom av den 10 mars 2009 i mål C-345/06, Heinrich (REG 2009, s. I-1659), förefaller ha gjort en vid tolkning av begreppet ”gemenskapsrättsakt”, ett begrepp som kan inbegripa samtliga rättsakter från unionens institutioner. Sąd Najwyższy har även understrukit att det av domstolens dom av den 21 juni 2007 i mål C-158/06, ROM-projecten (REG 2007, s. I-5103), synes framgå att det inte enbart är sådana rättsakter från unionens institutioner som medför skyldigheter för enskilda som ska offentliggöras, utan att det räcker att en akt innebär att en medlemsstat är skyldig att vidta en viss åtgärd mot enskilda, för att ett sådant offentliggörande ska krävas.

20 Den hänskjutande domstolen har påpekat att 2002 års riktlinjer ger upphov till berättigade förväntningar hos personer vars situation omfattas av riktlinjernas tillämpningsområde. Kommissionens antagande av dessa riktlinjer följer dessutom direkt av en skyldighet som föreskrivs i artikel 15.2 i direktiv 2002/21. Enligt artiklarna 15.3 och 16.1 i detta direktiv ska de nationella regleringsmyndigheterna ”i största möjliga utsträckning” beakta riktlinjer vid såväl definitionen av de relevanta marknaderna som analysen av dem.

21 Mot denna bakgrund har Sąd Najwyższy vilandeförklarat målet och ställt följande fråga till domstolen:

”Är det med stöd av artikel 58 i [2003 års anslutningsakt] möjligt att gentemot enskilda som är etablerade i en viss medlemsstat åberopa [2002 års riktlinjer] – vilka den nationella regleringsmyndigheten i enlighet med artikel 16.1 i [direktiv 2002/21] i största möjliga utsträckning ska beakta vid analysen av de relevanta marknaderna – när dessa riktlinjer inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på denna stats språk, vilket likväl är ett officiellt språk i Europeiska unionen?”

Prövning av tolkningsfrågan

22 Den nationella domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 58 i 2003 års anslutningsakt ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för att en nationell regleringsmyndighet hänvisar till 2002 års riktlinjer i ett beslut i vilket denna myndighet ålägger en operatör av elektroniska kommunikationstjänster vissa regleringsskyldigheter, i den mån dessa riktlinjer inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på den medlemsstatens språk, trots att detta språk är ett officiellt språk i unionen.

23 Vid besvarandet av denna fråga ska hänsyn tas till att det är en grundläggande princip i unionens rättsordning att en rättsakt från en offentlig myndighet inte kan göras gällande mot enskilda innan dessa har haft möjlighet att få kännedom om den (dom av den 25 januari 1979 i mål 98/78, Racke, REG 1979, s. 69; svensk specialutgåva, volym 4, s. 275, punkt 15).

24 Dessutom framgår det av artikel 2 i 2003 års anslutningsakt att rättsakter som har antagits av institutionerna före anslutningen är bindande för de nya medlemsstaterna och ska tillämpas i dessa från och med anslutningen. För att dessa rättsakter

ska kunna göras gällande mot fysiska och juridiska personer i dessa stater, måste de dock uppfylla de allmänna kraven för ett korrekt genomförande av unionsrätten i medlemsstaterna, såsom dessa krav har formulerats i de ursprungliga fördragen, och, vad avser de nya medlemsstaterna, i själva 2003 års anslutningsakt (domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 32).

25 Vad gäller rådets och kommissionens förordningar liksom direktiv från dessa institutioner som riktar sig till samtliga medlemsstater, framgår det av bestämmelserna i artikel 254.2 EG att dessa rättsakter endast har rättsverkan om de har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 33).

26 Dessa rättsakter kan inte heller göras gällande mot fysiska och juridiska personer i en medlemsstat innan dessa har getts möjlighet att ta del av rättsakterna genom att de har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* i vederbörlig ordning (se domarna i de ovannämnda målen Racke, punkt 15, och Skoma-Lux, punkt 37).

27 Dessa principer ska iakttas, och har samma konsekvenser, när medlemsstaterna i enlighet med unionsbestämmelser är skyldiga att, för att genomföra bestämmelserna i fråga, vidta åtgärder som medför skyldigheter för enskilda. Nationella åtgärder som, i syfte att genomföra bestämmelser i unionsrätten, medför skyldigheter för enskilda ska följaktligen offentliggöras, så att dessa enskilda kan få kännedom om dem (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 juni 2002 i mål C-313/99, Mulligan m.fl., REG 2002, s. I-5719, punkterna 51 och 52). De berörda ska i en sådan situation också ges möjlighet att få reda på upphovet till de nationella åtgärder genom vilka de åläggs skyldigheter. Det är alltså inte enbart de nationella bestämmelserna som ska offentliggöras, utan även den unionsrättsliga rättsakt som i förekommande fall föreskriver en skyldighet för medlemsstaterna att vidta åtgärder som medför skyldigheter för enskilda (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Heinrich, punkterna 45–47).

28 Vidare framgår det av artikel 58 i 2003 års anslutningsakt, jämförd med artiklarna 4, 5 och 8 i förordning nr 1, att kravet på ett korrekt offentliggörande av en unionsförordning, vad avser en medlemsstat vars språk är ett av unionens officiella språk, ska förstås som ett krav på att denna rättsakt ska offentliggöras på detta språk i *Europeiska unionens officiella tidning* (domen i det ovannämnda målet Skoma-Lux, punkt 34).

29 Domstolen har således slagit fast att artikel 58 i 2003 års anslutningsakt utgör hinder för att mot enskilda i en ny medlemsstat göra gällande skyldigheter enligt en unionsrättsakt som inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på denna medlemsstats språk, trots att detta är ett av unionens officiella språk, även om dessa personer skulle ha kunnat ta del av rättsakten på annat sätt (se domarna i de ovannämnda målen Skoma-Lux, punkt 51, och Balbiino, punkt 30).

30 Mot bakgrund av den rättspraxis som redovisas i punkterna 23–29 i förevarande dom, vilken grundar sig på rättssäkerhetsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen, ska det prövas om 2002 års riktlinjer, genom sitt innehåll, medför skyldigheter för enskilda. Om så är fallet kan dessa riktlinjer inte göras gällande mot enskilda i Polen, eftersom de inte har offentliggjorts på polska i *Europeiska unionens officiella tidning*.

31 Artiklarna 15 och 16 i direktiv 2002/21, vilka uttryckligen vänder sig till de nationella regleringsmyndigheterna, utgör den rättsliga grunden för 2002 års riktlinjer. Dessa rättsakter ger de nationella regleringsmyndigheterna vägledning vid definitionen och analysen av relevanta marknader, för att fastställa om de ska underställas en förhandsreglering. Enligt punkt 1 i riktlinjerna anger dessa nämligen de principer på vilka de nationella regleringsmyndigheterna bör basera sin analys av marknaden och den effektiva konkurrensen med tillämpning av det gemensamma regelverket för elektroniska kommunikationer. Av punkt 6 i riktlinjerna framgår även att de är tänkta att utgöra en vägledning till de nationella regleringsmyndigheterna när de utövar sina nya uppgifter att definiera marknader och bedöma om det föreligger ett betydande

marknadsinflytande (dom av den 3 december 2009 i mål C-424/07, kommissionen mot Tyskland, REG 2009, s. I-11431, punkterna 75 och 76).

32 De första tre avsnitten i 2002 års riktlinjer innehåller en kortfattad redogörelse för användbara metoder och kriterier vid definitionen av marknaden, bedömningen av det betydande marknadsinflytandet och fastställandet av företag med betydande marknadsinflytande. Det är i huvudsak fråga om en sammanställning av rättspraxis på området samt en översikt över tre meddelanden från kommissionen som offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på polska, närmare bestämt kommissionens tillkännagivande om definitionen av relevant marknad i gemenskapens konkurrenslagstiftning (EGT C 372, 1997, s. 5, och polsk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 155), riktlinjerna för tillämpningen av gemenskapens konkurrensregler inom telekommunikationssektorn (EGT C 233, 1991, s. 2, och polsk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 43), och tillkännagivande om tillämpning av konkurrensreglerna på tillträdesavtal inom telesektorn (EGT C 265, 1998, s. 2, och polsk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 255).

33 De sista tre avsnitten avser på ett mer direkt sätt genomförandet av direktiv 2002/21. Avsnitt 4, med rubriken ”Åläggande, bibehållande, ändring eller upphävande av skyldigheter i enlighet med ramdirektivet”, har till syfte att ge de nationella regleringsmyndigheterna vägledning beträffande de åtgärder som ska vidtas efter analysen av huruvida det finns en effektiv konkurrens på marknaden. Avsnitten 5 och 6 avser undersökningsbefogenheter och samarbetsförfaranden i samband med marknadsanalys, respektive förfaranden för offentligt samråd och offentliggörande av nationella regleringsmyndigheters förslag till beslut. Förutom att tjäna som påminnelse om de relevanta bestämmelserna i det tillämpliga regelverket, har dessa tre avsnitt till syfte att precisera funktionen hos mekanismerna för samarbete mellan de nationella regleringsmyndigheterna de nationella myndigheterna och kommissionen.

34 Av detta följer att 2002 års riktlinjer inte innehåller några skyldigheter som direkt eller indirekt skulle kunna göras gällande gentemot enskilda. Den omständigheten att riktlinjerna inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på polska utgör följaktligen inte hinder för att den nationella regleringsmyndigheten i Republiken Polen hänvisar till dem i ett beslut som riktar sig mot en enskild person.

35 Domstolen konstaterar dessutom att nämnda riktlinjer offentliggjordes år 2002 i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning*. Till skillnad från L-serien av denna tidning är syftet med C-serien inte att offentliggöra juridiskt bindande akter, utan enbart upplysningar, rekommendationer och yttranden, vilka avser unionen.

36 PTC anser likväl att nämnda riktlinjer, eftersom de offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* år 2002, i enlighet med artikel 58 i 2003 års anslutningsakt också ska offentliggöras på de nya medlemsstaternas officiella språk, däribland polska.

37 Det ska emellertid påpekas att rådet, kommissionen eller Europeiska centralbanken enligt artikel 58 i 2003 års anslutningsakt inte är skyldiga att översätta samtliga akter som dessa institutioner eller Europeiska centralbanken har antagit före anslutningen av de nya medlemsstaterna, till de nio nya språk som räknas upp i denna artikel. I artikeln, som reglerar språkanvändningen och förutsättningarna för offentliggörande av rättsakter som institutionerna och Europeiska centralbanken antagit före anslutningen, föreskrivs nämligen endast att texter till dessa rättsakter på de nya medlemsstaternas officiella språk ska vara giltiga från och med dagen för anslutningen på samma villkor som texterna på de övriga officiella språken, och offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*, om texterna på de nuvarande språken har offentliggjorts där. Denna artikel innebär således att medlemsstaterna och institutionerna gör ett urval av de rättsakter som ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*,

och att det inte är uteslutet att vissa akter inte offentliggörs. Artikel 58 i 2003 års anslutningsakt föreskriver således inte något krav på att 2002 års riktlinjer ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* på polska.

38 Det ska för övrigt understrykas att domstolen redan har slagit fast att det inte finns någon allmän unionsrättslig princip enligt vilken varje handling som kan påverka en unionsmedborgares intressen under alla förhållanden ska avfattas på hans eller hennes språk (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 september 2003 i mål C-361/01 P, Kik mot harmoniseringsbyrån, REG 2003, s. I-8283, punkterna 82 och 83).

39 Av vad som ovan anförts följer att den ställda frågan ska besvaras enligt följande: Artikel 58 i 2003 års anslutningsakt ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en nationell regleringsmyndighet hänvisar till 2002 års riktlinjer i ett beslut i vilket denna myndighet ålägger en operatör av elektroniska kommunikationstjänster vissa regleringsskyldigheter, trots att dessa riktlinjer inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på den aktuella medlemsstatens språk fastän detta språk är ett av unionens officiella språk.

Rättegångskostnader

40 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 58 i Akt om villkoren för Republiken Tjeckiens, Republiken Estlands, Republiken Cyperns, Republiken Lettlands, Republiken Litauens, Republiken Ungerns, Republiken Maltas, Republiken Polens, Republiken Sloveniens och Republiken Slovakiens anslutning till de fördrag som ligger till grund för Europeiska Unionen och om anpassning av fördragen ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en nationell regleringsmyndighet hänvisar till kommissionens riktlinjer för marknadsanalyser och bedömning av betydande marknadsinflytande i enlighet med gemenskapens regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster i ett beslut i vilket denna myndighet ålägger en operatör av elektroniska kommunikationstjänster vissa regleringsskyldigheter, trots att dessa riktlinjer inte har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* på den aktuella medlemsstatens officiella språk fastän detta språk är ett av unionens officiella språk.

Underskrifter